

Ten afscheid

Nu ik gedurende een periode van ongeveer 13 jaren, t.w. van 1945 tot 1953 en van 1967 tot heden met de hoofdredactie van het Natuurhistorisch Maandblad en de Publicaties N.H.G. ben belast geweest en naar eigen inzichten daaraan leiding heb gegeven – hetgeen het spoedeisend redigeren van een maandblad nu eenmaal met zich meebrengt – ben ik mij ervan bewust, dat de consequenties van de wisseling in het bestuur van het Natuurhistorisch Genootschap alleen dan op adaequate wijze kunnen worden opgevangen wanneer een hechte integratie van het bestuurswerk van het Genootschap en de redactie van het Maandblad en de Publicaties wordt tot stand gebracht. Deze overweging heeft mij enkele weken geleden ertoe gebracht mijn ontslag uit de redactie aan de Voorzitter van het Natuurhistorisch Genootschap aan te bieden. Het strekt tot grote voldoening dat mijn suggestie de redactie aan de leiding van het Natuurhistorisch Museum toe te vertrouwen, door de Directeur van het Museum geheel wordt gedeeld. Het is een geruststellende gedachte, dat het redactioneel werk aan een organisatorisch en vakkundig competente instantie kan worden overgedragen.

Gaarne grijp ik deze ongezochte gelegenheid aan om mijn waardering te betuigen aan allen, die mijn werk in de afgelopen periode hebben gesteund en verlicht. Dit betreft in eerste instantie de auteurs, met wie ik steeds een prettige en vruchtbare relatie mocht onderhouden. Mijn dank gaat tevens uit naar de adviseurs die de opgezonden copie, rakende hun vakgebied, op haar waarde onderzochten, naar mederedactieleden en huisgenoten, die het correctiewerk vergemakkelijkten, naar de heer Th. Maassen van het bureau van het Natuurhistorisch Genootschap, die steeds op doeltreffende wijze en met volledige toewijding administratieve en organisatorische assistentie verleende en naar de medewerkers van de drukkerij, die niet alleen steeds klaar stonden om spoedeisend werk te verrichten, maar bovendien onder alle omstandigheden hun technische bijstand wisten om te zetten in een voortreffelijk typografisch resultaat.

W. Minis - van de Geyn.

VERSLAGEN VAN DE MAANDVERGADERINGEN

te Heerlen op 5 juni

Voor de bijeenkomst heeft Dr Dijkstra enige bloeiende planten meegenomen o.a. *Medicago arabica* (Gevlekte rupsklaver), een vrij zeldzame soort voor Nederland. Bij de Rupsklaver is de peul in de vorm van een sikkel of van een slakkehuis opgerold en draagt bij sommige soorten, zoals bij *M. arabica*, stekels. Rijpe vruchten hechten zich gemakkelijk aan pels of kleren. Daar ze bovendien zeer levenskrachtig zijn kunnen ze gemakkelijk ver van de ouderplant tot ontkieming komen. Hoe levenskrachtig ze wel zijn blijkt uit het volgende. Tijdens zijn veldwerk in Turkije zaten, aldus Dr Dijkstra, zijn kleren vaak onder de rijpe vruchten van deze soort. Hoewel ze geregeld verwijderd werden ontsnapte er toch wel eens een exemplaar aan de inspectie. Enige tijd na zijn terugkeer in Limburg merkte een collega nog een zaad op dat met de sokken waarop het zich bevond, verscheidene malen gewassen moet zijn. Gezaaid in de tuin ontwikkelde het zich voorspoedig en een van zijn vele nakomelingen kon in Heerlen vertoond worden. Verder is het spr. opgevallen dat *Morchella rimosipes* (Kapjesmorielje) dit jaar talrijk voorkwam op de Putberg bij Heerlen. Zoals wel bekend is vormen sleutelbloemen pas goed zaad na kruisbestuiving en hiervoor zijn bepaalde insecten nodig. Tengevolge van het koude en natte weer in het voorjaar waren deze zeldzaam, met als gevolg dat de Slanke sleutelbloem hier praktisch geen zaad gevormd heeft.

Mej. Sterken draait vervolgens een plaat waar de roep van 5 soorten uilen op vastgelegd was, waarbij de heer Bult enige toelichtingen geeft. Deze laatste heeft nog enkele vogelwaarnemingen: Roodkop klauwier, Kapellebosje, Schaesberg. Deze soort broedde vorige eeuw nog in W. en O. Pruisen, maar thans ligt zijn noordelijke grens veel zuidelijker. Toch schijnt er nu weer neiging te zijn om naar het noorden op te rukken. Hij zoekt een hoger, in bomen